

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

7. ČERVENCE 2023

číslo 7

ČAS NA AMATÉRY BERU VE SVÉM SRDCI

rozhovor s lektorem a režisérem Jaromírem Hruškou

Jaký je podle tebe po týdnu intenzivního sledování celostátní přehlídky a po účasti na několika přehlídkách stav amatérského činoherního divadla?

Stále je ovlivněný covidem, protože jsme viděli pár inscenací, které vznikaly před covidem nebo během něj, nicméně podle mě je činoherní a hudební divadlo ve vynikající kondici. Mám z letošního ročníku velkou divadelní radost.

Jsi členem odborné rady pro činoherní a hudební divadlo a programové rady Divadelního Pikniku Volyně. Leto se vybíralo z obrovského počtu inscenací. Máš při výběru obavy, abys neudělal chybu? Co když někomu ublížíme a zarazíme ho na cestě po žebříčku přehlídek?

Letos jsem měl velkou výhodu, že několik inscenací, které jsme do programu nezařadili, jsem měl možnost vidět na festivalu v Plzni. A za sebe musím říct, že mi nepřipadá, že bychom o nějakou inscenaci přišli. Možná tak jednu, dvě by bylo možné zařadit do programu Pikniku a bylo by to dobře. Hlavně z důvodu, že by pak bylo o čem mluvit. Stejně tak si myslím, že jedna, dvě inscenace, které jsme viděli ve Volyni, by tady být nemusely. To je daň výběru. Ale myslím, že procentuální úspěšnost za mě začíná být velmi vysoká.

Působíš jako dramaturg a produkční v divadlech v Českém Krumlově a v Čáslavi. Kde bereš čas na amatérské divadlo?

Vlastně se taky dívám. Neumím na tuhle otázku odpovědět. I když možná ano a ta odpověď bude patetická. Čas беру ve svém srdci.

Věnuješ se amatérskému divadlu jako lektor, odborný pracovník. Máš čas se mu věnovat i třeba v roli režiséra?

S amatéry jako režisér pořád pracuju, i když času je pořád méně. Pokouším se výkonně nevzdálit oblasti amatérského divadla, protože chci dělat divadlo s lidmi, se kterými si rozumím, nebo dělat na věcech, které by v profesionálním provozu vzniknout nemohly.

Adam Doležal se přiznal, že dostává „zlost“ na amatérské soubory, když vidí jejich nápady a inscenační dovednost a štve ho, že na ně nepřišel sám. Míváš to podobně?

Určitě, ale není to naštvání nebo závist. Myslím si, že to sou-

bory mají odpracované, protože většinou se to děje u renomovaných souborů. Je to výsledek jejich kontinuální práce a zároveň nejsou ohoblovány profesionálním provozem, který člověka neskutečným způsobem invenčně opotřebuje.

Poznáš i na souborech, které třeba tak neznáš, nesleduješ soustavně jejich práci, že se v inscenaci odráží jejich dlouhodobě budovaná dovednost, poučenost?

Už asi poznám, když je to založeno na jejich společné chemii nebo na společném intelektuálním potenciálu.

Když se přesuneme k tvé profesionální práci, jak dnes stagionová oblastní divadla bojují o diváka, s krizí a financemi?

Jak kde. Je to otázka dlouhodobé sofistikované práce na diváckém vkusu. To, aby diváci chodili i na jiné než jen komerční věci, je otázka kontinuální práce a zvláštní finanční politiky. Inscenace se prodávají v balíčcích, takže se tam objeví i představení, na která by diváci běžně nešli, ale nakonec jsou rádi, že je v tom balíčku měli, protože je obohatí. Důležité zároveň je, aby i inscenace ryze komerčního charakteru stojící na známých tvářích byly na půdorysu kvalitního textu. Aby to bylo něco, co diváky překvapí a aby viděli, že ten seriálový herec je schopen i jiné produkce a umí zasáhnout diváka tváří v tvář, tady a teď.

Dokončení na straně 8

NIC TŘESKUTĚJŠÍHO BYCH ASI NEDĚLAL

Rozhovor s režisérem Václavem Poldou

Kdy jste začali zkoušet?

V únoru 2020. To jsem dopsal text a premiéra měla být na podzim 2020. Dvakrát, třikrát jsme zkoušení nastartovali a pak znovu přerušovali, jak bylo všechno zavřené. Pak nám otěhotněla Barbora, sehnali jsme tedy jinou. Pak jsme už vážně potřebovali hrát, tak jsme říkali, že to snad porušíme a zahrajeme si alespoň před kamarády, jenže jednomu herci do toho vlezla renovace zubů, jiný měl naplánovanou operaci... Pak jsme konečně začali hrát. A teď máme zase znovu těhotnou Barbaru.

Tu, která hrála ve Volyni?

Ano. Majda to měla hrát původně. Pak otěhotněla. Pak se vrátila a teď znovu otěhotněla, takže budeme zkoušet s novou Barbarou. Tady to bylo nejspíš její poslední nebo předposlední představení.

Covid vás ale neodradil...

Už jsme byli na hranici. Premiéra byla v únoru 2022, a už jsme si říkali, že jestli neklapne ta, tak se na to vyklašleme, protože jsme to táhli už jen silou vůle. Tady to byla šestnáctá repríza.

Proč jste si vybrali Saturnina?

Není to žádný dramaturgický objev. Já tyhle věci nереžíruru, dělám vážnější věci nebo něco, kde si můžu víc vyhrát s významem a tak. Původně jsem Saturnina neměl ani režírovat já. Psal jsem scénář pro někoho jiného. Byl to kompromis mezi tím, co chtěl dělat původně oslovený režisér, který moc nереžíruru komedie, a zároveň tím, že někteří z nás nechtěli dělat nic vážného. A pak se to jaksi zašmodrhalo, že jsem to musel převzít já. Měla to být inscenace k výročí 50 let KLASu, a tak jsme ji museli do nějaké doby stihnout.

Co jste se na komedii naučil?

Postavit situace. Doufám tedy, že tam aspoň nějaká byla... Bavilo mě to. Ale asi to byl „vrchol“ komedie, co kdy budu zkoušet. Nic třeskutějšího bych asi nedělal.

Upravujete si texty sám?

Drtivá většina inscenací, které jsem kdy dělal, byly moje dramaturgizace. Pak si dělám dramaturga a nakonec si to i sám zřežíruru.

Jaký klíč jste u Saturnina zvolil?

Sledoval jsem jednu linku a snažil se ji naplnit situacemi. Snažili jsme nebrat v potaz film, byť jak si teta Kateřina nasazuje masku Mikuláše, to je i ve filmu. Jinak to není podle filmu, ale podle knížky.

Vendula Melišková

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÍP

Kdo chce kam - pomozme mu tam, řekli si v DS Klas z Klášterce nad Ohří a jelikož diváci chtějí legraci, naservírujeme jim ji hezky pěkně forhendem i back-handem. Jaký pán, taký krám a jaký Jirotko, taký Saturnin. Tento titul je volba sice prověřená, ale pojící se s velkými a konkrétními diváckými očekáváními a zatěžkaná nebezpečnou všeobecnou znalostí a oblibou filmového (resp. seriálového) zpracování. Ale ono: kdo se bojí, nesmí do lesa, že.

Režisér Václav Polda se do lesa nebál a byl si nejspíš dobře vědom, že i kdybys desetkrát chtěl, bejka nepodojíš, a tak vsadil na perfektní trefné obsazení, které zároveň konvenuje výše zmíněným diváckým očekáváním a zároveň dokáže do notoricky známé látky přinést i zcela nové odstíny a barvičky. Dočkali jsme se postav, které jsou takové, jaké je chceme mít, a přitom dokážou být dostatečně originální a svébytné – však také když dva dělají totéž, není to totéž. A to platí i o většinou vynalézavém a funkčním řešení a provedení jednotlivých chronicky známých situací. Dobře zasetá a sklizena byla i funkční výprava. Vše rámovala půvabná dobová hudební složka – však přeci píseň zahání tíseň.

Jenže ona s jídlem roste chuť, a tak není divu, že divák namlsaný přemírou skvělých zážitků v první půlce inscenace očekával neskromně to nejlepší nakonec. Když se kácí les, létají třísky a bohužel to vypadalo, že na samotném konci jich odlétlo přeci jen trochu moc než by bylo ideální. Mluvím zejména o pasáži s šílenstvím a závětí po návratu do dědečkova sídla, kde je redukce sice naprosto pochopitelná, ale možná až příliš razantní. Ale všichni dobře víme a známe, že není každý den posvícení, a tak nelze vyloučit, že možná jen bylo něco přehlédnuto kvůli nepřiměřenému a zbytečnému podsvícení (nízké světelnosti) konce inscenace.

Každopádně, co je v domě, to se počítá, a kdo tentokrát počítal s vkusnou jemně perlivou osvěžující a ducha potěšující zábavou, ten se jí nepochybně v plné míře dočkal.

Teta Kateřina Baranovská

Viděla jsem hodně Saturninů od ochotníků a tenhle byl nejlepší. Uvěřitelný, krásný Saturnin a všichni byli šikovní.

Jarka z Českého Krumlova

Měla jsem pocit, že představení trvá delší dobu než trvalo. A moje oblíbená scéna s lehátky tam nebyla, takže můj dojem je tímto (ne)zážitkem velmi pošramocen.

Vendulka z Českého Krumlova

Saturnina jsem viděl tolikrát, že se mi na něj ani nechťelo, ale v KLASu jsou moji dva výborní kamarádi: Míra Nyklíček a Honza Milota, tak jsem se odhodlal, že na ně půjdu. A taky, abych měl srovnání s těmi ostatními. Sice jsem neočekával nic valného, protože je Saturnin tak moc obehnaný, ale zároveň jsem byl zvědavý, jestli a co s tím udělají jiného. Hra mě nezklamala. Byly tam věci, co bych udělal jinak. Ale já jsem byl s představením spokojený, herecké výkony úžasné. Za mě tedy palec nahoru, ale...

Karel z Bechyně

Bylo to moc hezké. Měli to pěkně vystavěné. Blbý poobědový čas, ale chytla jsem toho hodně.

Radka z Brna

Bylo to lepší, než jsem čekal.

Jirka od Brna

Druhá půlka pro mě byla slabší než ta první. Asi bych byl spokojenější, kdybych odešel po první. Zajímalo by mě, jak by to vypadalo, kdyby se rezignovalo na příběh, protože Saturnina všichni známe a byla by to jen sada skečů, protože části byly dobré a částečně jsem se dost nudil.

Lukáš z Písnice

KOMEDIE JE NÁŠ OBLÍBENÝ ŽÁNŘ

Rozhovor s režisérem Jiřím Mikešem

Jak jste si vybrali tento text?

Viděl jsem hru před šesti, sedmi lety, kdy to hrála profesionální parta. Říkal jsem si, že na ni máme vhodné složení souboru. Tak jsme to zkusili. Zkoušení se nám táhlo, protože přišel covid, do toho opravy jeviště v našem divadle. Moje žena říkala, že to zkoušení bylo dražší než jachting, protože jsme vždy v sokolovně, kde máme restauraci, šli po zkoušení posedět. Vždyť to znáte.

A je vašemu souboru komediální žánr blízký?

Ano, těžká dramata už se moc nedělají. Tuhle hru jsme nechtěli dělat primitivním způsobem, aby všichni na první dobrou viděli karikaturu homosexuality. Ale ano, komedie je náš žánr. Doby, kdy nás bylo padesát a hráli jsme Limonádového Joesa s country kapelou, nebo Těžkou Barboru, už jsou asi nenávratně pryč. I v tomto malém obsazení máme problémy. Já jsem důchodce, čas mám, ale kluci pracují a jeden jezdí po světě stavět pivovary, takže nám z toho vždycky na nějakou dobu vypadne. Ale to se nedá nic dělat.

Co soubor na tento text říkal?

Dal jsem jim ho přečíst a líbil se jim.

Ale určité úpravy jsme udělali, mně se úplně nelíbil překlad. Hemžil se vulgaritami, ale určitě má francouzština více vulgárních výrazů, než je ku.va, které byl překlad plný. Text jsme zjemnili a měl jsem radost, že i klukům už se zdálo, že je to moc.

Do čeho se se souborem pustíte teď?

Jedna část teď dělá Klec bláznů. A omladina se pustila do Šíleně smutné princezny, která se na Blatné točila. A já mám taky ještě něco v hledáčku. Bohužel některé věci, které by se mi líbily, nejsou dostupné elektronicky v Dili a texty mají jen samotná divadla. Vždycky jim napíšu, zda by mi dali text přečíst a spousta z nich se prostě ochotníkovi neozve. Z některých ale zase na druhou stranu rádi text pošlou.

Když jsem si četl slovo o vašem souboru, zarazilo mě, že vaši předchůdci měli deset a jeden rok i sedmáct premiér za rok. Nevíte, jak to zvládali?

To je, co? Neskutečné. A je doložené, že měl soubor za 1. republiky 250 členů a orchestr. A řada členů zvládala ještě Sokol a pěvecký sbor. Našli jsme, že jeden režisér zvládnul nastudovat za dobu působení v

SDO Blatná 129 inscenací, a to jsou jen inscenace plakátované. Třeba u pohádek se jen oznámilo publiku, že se příště hraje v neděli v tolik a tolik, takže zaznamenané ani být nemusí. Pravda je, že dost inscenací herci tahali z boudy (jen opakovali po náповědě – pozn. red.). Nevím, jak to dělali. Pravda, televize nebyla.

Martin Rumler

MNOHO POVYKU PRO DODA

Ač se zdá, že se na volyňském Pikniku objevují především soubory, které již mají s návštěvou festivalu zkušenost z minulých let, pestrý program poskytuje prostor i skupením zcela neznámým – jedním z nich je v rámci letošního ročníku Spolek divadelních ochotníků z Blatné se „svižnou komedií, která nabízí vtipné dialogy a krásné herecké příležitosti“ s názvem Smím prosit, Dodo? Pojdme se nyní krátce pozastavit nad tím, proč tento odvážný popis tak úplně neodpovídá inscenační realizaci.

Premisa této situační komedie je v podstatě banální – chlípák Henry dostane závěť své tety, v níž stojí, že obdrží značnou sumu peněz, pokud se do roka ožení a zůstane s danou partnerku alespoň rok. Následuje neobvyklý zvrat, který dopomáhá atraktivitě dějové linky – Henry se totiž rozhodne, že si čistě ze zjištěných důvodů vezme svého kamaráda Doda, počítačového geeka žijícího u rodičů, který tak získá bydlení zdarma. Dochází k drobným hašteřivým peripetiím, v nichž se z jednoznačného ne stává „a proč vlastně ne?“ – svatba je na světě!

V tuto chvíli za sebou máme hodinovou expozici a s ní i první kámen úrazu, který vyvrací ono spojení „svižná“ komedie. Ano, aktéři opravdu mluví relativně svižně, ale obsahově jsou jejich dialogy zaplevelené a premisa, kterou divák pochopí relativně rychle, je v rámci této hodiny omílána a rozmazávána stále dokola. Přeshlapováním na místě tak dochází k utlumení dynamiky, která se stává monotónní. Mimo to dochází k retardaci napětí i zdlouhavou „přestavbou“, během níž se (dle zvukové kulisy) odehraje svatba, ale scéna po odkrytí zůstává stále stejná – přibude akorát žehlící prkno, což v první chvíli působí ze strany tvůrců jako žert, ale byl jím?

Sekci „vtipných dialogů“ na druhou stranu nelze jednoznačně zavrhnout, jelikož je v inscenaci několik míst, která umí vytvořit dobrou „přihrávku na smeč“ a vcelku umně tak vznikají vtipné situace. Mnohdy jde o vulgární, nízký až pitvorný humor. O něco více než dialogický humor funguje humor situační, s nímž se dostáváme do druhé části hry, kde se naplno projeví rysy situační komedie. Nejen, že se na scéně objevuje nová postava, ale celá situace okolo svatby, kterou se hlavní hrdina snažil utajit před svým otcem, nabobtnává do absurdních rozměrů. Zde se pak projevuje další nešvar – původní text, z něhož tvůrci nepříliš obratně vycizelovali konflikty a jejich rozuzlení. Pomalé tempo, které provázelo první část se náhle zvrtné ve zběsilou, nepřehlednou jízdu, kde se odehrává několik konfliktních situací zároveň a to, co běžná situační komedie buduje od začátku, se zde objevuje a zároveň okamžitě řeší v rámci radikálně menšího prostoru, což způsobuje zmatení a jednotlivé konfliktní linky působí nelogicky.

Bavíme-li se ovšem o „krásných hereckých příležitostech“, tak nutno říct, že hra jimi opravdu disponuje. Šanci zahrát si homosexuálního kněze či heterosexuálního homosexuála se neobjevuje běžně a v případě hereckého ansámblu se všechny absurdně působící role podařilo charakterově naplnit. (Problematiku mizanscény či nepříliš logických charakterových proměn nechme stranou.) U hereckého ansámblu lze snadno rozklíčovat nadšené bytí v roli, čímž sice

Nejlepší na inscenaci byl představitel Doda. Herec je velmi šikovný a fandil jsem mu. Zbytek bohužel hodně ne a jsem rád, že jsem normální.

Karel z Vršovic

Kdo, sakra, zdědil ty peníze?

Žibřid z Dobřichovic

Bylo to rozvláčné.

Helenka z Libice

Byla jsem statečná a vydržela jsem to. A dokonce jsem, i když text neznám, odhadla, že to může být jedině francouzská komedie. A byla.

Jaruška z Krumlova

Bylo mi jich až líto. Očistec projít takovým textem. Podle mě je to prostě špatná komedie a zároveň celkem šikovný soubor. Snad si příště vyberou něco lepšího.

Jana z Loun

To se nedalo. Trapný humor a šíleně blbý text. A rozvleklé to bylo až hanba. Ochotníci z Blatné mají rozhodně na víc.

Jiří z Poděbrad

nezachraňují technické problémy, ale jako laskavé pohlazení zmírňující lítost nad oněmi nedostatky poslouží dobře.

I když lze v inscenaci najít i další trhliny (např. nesourodá scénografie), je třeba vyzdvihnout to, že ačkoliv hra ztvárňuje problematiku homosexuality, nečiní tak neuctivě, ani posměšně, ale naopak se souboru daří pracovat s tématem poměrně laskavě a s hravě humorným vyzněním. Smím prosit Dodo? je bizarní počin s jistými nedostatky (které mohly být jen záležitostí nešťastné reprízy), ale na závěr bych ráda dodala, že je za tímto počinem zřetelná obrovská snaha, zápal a nadšení – a i to je třeba ocenit.

Veronika Holéčková

VŠECHNO MŮŽE DOPADNOUT ÚPLNĚ JINAK

Rozhovor s režisérem Janem Kroulem

Proč sis vybral hru od Martina McDonagha?

Mám ho moc rád. Za pětadvacet let s divadlem jsme si prošli různými fázemi a říkali jsme si, že irská poetika by nám mohla být blízka. Před Mrzákem Inishmaanským jsme dělali Hrdinu západu (John Millington Synge), kde jsme si k ní čuchli. A když už jsme se na ni naladili, tak jsme usoudili, že jsme připravení dělat McDonagha. V Mrzákovi vidím částečnou paralelu na českou povahu, když se v něm říká, že Irsko není zase až tak špatná země. Češi fungují dost podobně: neustále se ubezpečují o tom, že stát není až tak úplně zlý. Za mě je to tedy poměrně aktuální téma, ještě vedle toho hlavního.

O čem Mrzáka hrajete?

Chceme to hrát o tom, že svět není černobílý, a všechno může nakonec dopadnout úplně jinak než se jeví.

Řešili jste během zkoušek mnohovrstevnatost McDonagha?

Vysvětlovali jsme si to, ale nechtěl jsem herce zatěžovat ničím extra a chtěl jsem, abychom se soustředili na

to jedno dané, již zmíněné, téma. K tomu jsme se hodně bavili o vztazích a reakcích jednoho na druhého.

Jak dlouho jste zkoušeli?

Asi rok.

V jakém prostoru hrajete? Narážím na problém se stínem tyče v obličejích protagonistů...

Na kukátku. Rozhodli jsme se jít cestou klasické činohry a McDonagha udělat tak nějak přirozeně, s ohledem na Česko. Sál máme jiný, byť není vyšší. Tady jsme přemýšleli, jak to technicky s tím plátnem udělat. Jestli zvedat a spouštět ten tah či ne. Dodnes nás světlo v sálech, ve kterých jsme hráli, nezahlavilo. Až dneska se stalo, že tam byl stín.

Jak to berou diváci u vás doma?

Je fakt, že v Havířově, kde máme domácí scénu lidé inscenaci berou trošičku jinak: částečně se ztotožňují s drsností irského jednání a konání. I obyvatelé severní Moravy umí být ostří, přímočaří. Řeknou ti upřímně, jak se věci mají. Jdou víc za zážitkem než za technikou provedení.

Nemáte tedy s diváky problém?

Vůbec, Premiéru jsme měli vyprodanou už měsíc předem. Lidé chodí i dál a jsme za to moc rádi. Ve Volyni byla pátá repríza. Už s tou první jsme jeli na přehlídku: do Slavičína, na Křoví.

Máte původní irskou hudbu?

Kdepak, tu nám skládá náš zvukař. Kromě toho, že nám představení zvučí, mu vždycky zadáme nějaký úkol, v jakém žánru hudba má být. A on to poté složí.

Vendula Melišková

ČERNOBÍLÝ SVĚT

Volynskou trilogii her irského autora Martina McDonagha uzavřela inscenace Divadla Sputnik Mrzák Inishmaanský. O poetice autora bylo na rozborových seminářích řečeno a v recenzích předchozích inscenací napsáno víc než dost. Proto je cenné reflektovat představení v kontextu tří nesrovnatelných diváckých zážitků, kdy každý jeden inscenační tým uchopil látku po svém a po svém ji vyložil. Každá z takových cest nese své výhody a zároveň i úskalí.

Mrzák Inishmaanský je skvělá hra, jež beze zbytku splňuje mnohokrát zmiňovaný autorův typický trojúhelník humoru, krutosti a lásky. Všeho se v inscenaci havířovského souboru dostává vrchovatě, ovšem nabízí se otázka míry, dispozic a využití nabízeného potenciálu.

Brilantně napsané dialogy, uzavřené situace, tempo řeči a přesný rytmus slovního i situačního humoru jsou devízou textu mnohokrát prověřeného nejen na předních českých divadelních scénách. Soubor Divadla Sputnik výrazněji zasáhl do předlohy a pravděpodobně za účelem divácké přístupnosti hru koncipovanou na dva hodinové bloky rozdělené přestávkou zkrátil na 95 minut bez přestávk. Tím sice udržel kontinuitu děje, avšak narušil proporční rozvrstvení promyšleného celku. Upravil tak dějové skutečnosti a akcenty, těžko říct, zda ku prospěchu věci. Vycházím totiž z předpokladu, že svět Martina McDonagha je především krutý. A každá z postav sleduje zejména vlastní cíle. Lásky i humor se objevují situačně a mimoděk.

V interpretaci Divadla Sputnik je titulní postava Billyho Clavena ztvárněná sugestivně Dominikem Rozbojem obětí. Mrzák, který je terčem posměchu, sirotek, navíc nemocný a bez lásky. Zároveň se ale dopustí lsti, aby se dostal z Irsku do Ameriky, citově raní Bobíka Bobbyho, když zneužije jeho bolestivou minulost, a zpět se vrátí nikoli proto, že by se mu stýskalo po tetách, jeho jediné rodině, ale hlavně proto, že v Americe coby aspirující herec neuspěje. Jeho cíl je určen nejen posměchem okolí, ale i čirou sobeckostí – i vůči těm, kteří jej měli rádi. Chybí-li tento rozměr, Billy je obětí. Jakou zprávu o světě nám pak taková inscenace dává? Že hendikepovaní jsou ustrkovaní a jsou chudáky vláčenými ranami osudu. Dobrý čelní protagonist. Zlé okolí. Mám ale pocit, že svět, jak jej vidí autor a především (!) jaký skutečně je – není tvořen jen černou a bílou, ale hraje všemi barvami. Tudíž neexistují jen dobří a špatní. Nejsou jen tyraní a oběti. Chápu zvolenou cestu melodramatu, kdy coby divák mám s Mrzákem Inishmaanským soucítit, ale pak se připravuji o moment překvapení, kdy poznám, že motivace outsidersera byla čistě sobecká. Ze sympatií přecházím k antipatii, abych se pak nakonec vrátil k lítosti a sympatii, když zjišťuji, že Billy je opravdu nemocný a mnoho času zažít skutečné štěstí mu vážně nezbývá.

Vyložené nevýhodně je scénické řešení scény a situací. Scénografie je postavena na dvou až třech rovinách, ortogonálních, přičemž zcela absentuje práce s diagonálami. To vede k situačním zjednodušením a výsledkem jsou dvojice buď sedící či stojící, které si vyměňují repliky. Je v tu chvíli lhostejné, s jakou grácií a jak vtípná daná slova jsou, bez průběžného jednání není drama a já si užívám pouze text, nikoli divadlo.

I přes výsledné zjednodušení a zjevné nevyužití potenciálu původního textu předvedl soubor Divadla Sputnik sebevědomý výkon, který v jisté rovině fungoval velmi dobře. Otázkou zůstává, jestli o takovém světě, v němž převládá černá a bílá, zlo je zlo a dobro dobro, chceme vyprávět právě skrze Martina McDonagha.

Vít Malota

Padaly otazníky, jak se má hrát McDonagh. Tak za mě asi takto.

Roman z Holešova

Moc srandy, málo lásky. Nebo obráceně?

Iva z Teplic

Myslím, že to nebyl McDonagh, a že netrefili jeho poetiku. A je mi to hrozně líto, ale nic jsem jim nevěřila.

Martina z Ústí

Tam bylo všechno. Když to vezmu od kostýmu, přes scénu až po dramtizaci. I když tato drsná témata nejsou úplně moje. Ale, když vtáhnou a všichni jsou perfektní, tak to bylo jako koncert. Silný dojem. A ještě jsem plakala.

Jaroslava z Českého Krumlova

Mrzák se mi hodně líbil. Přišlo mi, že to bylo na Martina McDonagha ale až moc vtípné.

Jakub z Prahy

Bylo to dobře pochopené. Prostě ten úmysl autora se tam podařilo přenést pěkně, a to včetně lásky. Co jsem kdy viděl Mrzáka, těmto se to tam dostalo nejvíc.

Jiří z Prahy

... pokračování ze strany 1

Jak se třeba na návštěvnosti divadel projevuje rozmach streamovacích služeb? Jsou lidi ochotní se zvednout a jít do divadel?

Jsou. Většina divadel je podle mých zpráv na předcovidových číslech. Je to čím dál tím těžší a já jsem rád, že jsou diváci ochotní do divadla investovat, protože cena vstupenky už se pomalu blíží prahu tisíce korun. Nemám o návštěvnost strach, jde hlavně o to nerezignovat. Jakmile byla možnost po covidu, i když s omezeními, divadlo nabídnout, bylo potřeba do toho jít. Aspoň ve svých divadlech jsem o to usiloval. Získávali jsme tak divácké body na úkor divadel, která tu odvalu nebo sílu neměly.

Takže se neobáváš toho, čeho jsme byli svědky třeba na začátku devadesátých let, kdy sály byly prázdné?

Ani ne. Teď jsem byl na derniéře Korespondence V+W Divadla Na zábradlí a byl jsem na tom v kině, protože jsem vstupenku do divadla nesehnal. A být vidím i v projekci kvalitu inscenace a v leccem ve větším detailu, tak dva moje předešlé živé zážitky s touto inscenací to nemohlo dohnat. Síla divadla je tady a teď, a to se přes jakýkoliv displej nedá nahradit.

Chystáš se na Jiráskův Hronov?

Chystám a znovu tam povedu Klub divadelních rváčů. To je analytický klub, zabýváme se diskusí o inscenacích, ale není to rozborový seminář. Výsledky, kterých se dobereme, jsou, podle mojí zkušenosti, zajímavější než z klasických rozborových seminářů, protože velký prostor dostávají diváci. Je to řízeno mnou, jako moderátorem, ale to základní leží na seminaristech-divácích. Snažíme se hodně na molekuly rozebrat divácký zážitek, proč na nás něco působilo a jak, nebo naopak, proč to na nás nezapůsobilo.

Martin Rumler

PROGRAM

Pátek 7. července 2023

11.00 – 11.45, Peklo

Diskuse (Mrzák inishmaanský)

12.00 – 13.50, Na Nové – parter

DS teaTrum, Velké Opatovice / režie:

Pavel Petřelka

Milan Uhde, Miloš Štědroň: **Balada pro banditu**

15.00 – 15.45, Malý sál Na Nové

Diskuse (Balada pro banditu)

16.00 – 16.45, Na Nové

Doprovodný program

Letní tábor a dětský seminář Divadelního Pikniku Volyně

Karel Poláček: **Bylo nás pět**

17.00 – 17.45, Na Nové

Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2023 s vyhlášením výsledků a předáním ocenění

17.45, Na Nové

Piknik v trávě

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2023

Zpravodaj XXXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2023. Redakce: Vendula Melišková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.